

Arrest

nr. 200 218 van 23 februari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juli 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 september 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 08.06.2015 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 25.02.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 21.09.2012. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 21.09.2012 (zie bevestiging arts dd. 09.07.2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 25.02.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij ook een manifeste beoordelingsfout.

Het middel is uiteengezet als volgt:

“1.

Dat de beslissing dd. 14.07.2015 en het advies van de arts-adviseur dd. 9.07.2015 verwijst naar de vroegere onontvankelijkheidsbeslissing dd. 25.02.2013 aangaande verzoekers aanvraag overeenkomstig art. 9ter Vw.

Verweerder is van voordeel dat uit het door verzoeker bij de nieuwe aanvraag gevoegde medische getuigschriften blijkt dat verzoekers gezondheidstoestand ongewijzigd zou zijn en dat in de beslissing dd. 25.02.2013 reeds uitgebreid werd ingegaan op de gezondheidstoestand van verzoeker.

2.

Dat dient te worden vastgesteld dat verweerder in de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 14.07.2015 volledig onterecht stelt dat verzoekers gezondheidstoestand ongewijzigd zou zijn en nalaat weer te geven dat verzoeker ondertussen, ingevolge de ernstige psychische problemen in zijn hoofd, verschillende malen diende opgenomen in het psychiatrische afdeling van het Stedelijk Ziekenhuis Roeselare, huidige AZ Delta, campus Brugsesteenweg Roeselare (opnames van 10.05.2012 tot 12.05.2012, van 21.06.2013 tot 28.06.2013 en van 13.08.2014 tot en met 27.08.2014, cf. medische getuigschriften dd. 21.05.2015 en dd. 26.05.2015 en medische attesten Dr. F. dd. 11.05.2012, dd. 21.05.2012, dd. 25.06.2013, dd. 2.07.2015, dd. 28.08.2014 en dd. 2.09.2014).

Dat eveneens uit de medische getuigschriften dd. 21.05.2015 en dd. 26.05.2015 blijkt dat de medicatie van verzoeker werd gewijzigd. Verzoeker is immers heden aangewezen op nieuwe medicatie als "Temesta" en "Zyprexa Velotab".

Verzoeker lijdt daarnaast aan bilaterale trommelvlies perforaties met gehoordaling tot gevolg, wat uiteraard een negatief effect heeft op zijn reeds zeer ernstige mentale toestand.

Dat tenslotte ook de behandelende artsen uitdrukkelijk in de beide medische getuigschriften stellen dat verzoeker onmogelijk kan gerepatrieerd worden naar zijn land van herkomst en dat therapie in zijn land van herkomst onvoldoende is.

Dat, gelet op het feit dat verzoeker ingevolge de ernstige psychische problematiek in zijn hoofdte ondertussen reeds verschillende malen diende opgenomen te worden in een psychiatrische afdeling, gelet op het feit dat verzoekers medicatie ondertussen is gewijzigd, gelet op het feit dat verzoeker lijdt aan bilaterale trommelvlies perforaties met gehoordaling tot gevolg en gelet op het feit dat vaststaat dat verzoeker onmogelijk kan gerepatrieerd worden naar zijn land van herkomst en dat therapie in land van herkomst onvoldoende is, verweerder in de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 14.07.2015 geenszins kon stellen dat verzoekers gezondheidstoestand ongewijzigd is.

3.

Dat de arts-adviseur in zijn advies dd. 9.07.2015, t.a.v. verzoeker, dat als onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing dient te worden beschouwd, geenszins een grondige studie heeft uitgevoerd van/aangaande de hem overgemaakte medische getuigschriften, medische verslagen en hospitalisatieverslagen.

Dat door de arts/adviseur in zijn medisch advies dd. 9.07.2015 geenszins wordt vermeld dat verzoeker reeds verschillende malen diende gehospitaliseerd te worden wegens psycho-organisch syndroom met aberrant gedrag en ernstige gedragsstoornis, dat verzoeker lijdt aan bilaterale trommelvlies perforaties met gehoordaling tot gevolg, dat zijn medicamenteuze behandeling ondertussen werd gewijzigd, dat verzoeker onmogelijk een vlucht kan nemen voor repatriëring en dat de therapie in zijn land van herkomst onvoldoende is.

Dat uit het door verzoeker overgemaakte medische getuigschrift blijkt dat verzoeker nu nood heeft aan "Zyprexa Velotab", een antipsychotic¹, en "Temesta", waarvan geenszins vaststaat dat deze medicatie in Macedonië toegankelijk en beschikbaar is.

Dat verweerder in zijn beslissing dd. 14.07.2015 zich volkomen onrechtmatig heeft beperkt tot een verwijzing naar de onontvankelijkheidsbeslissing aangaande verzoekers vorige aanvraag.

Dat verweerder heeft nagelaten voorafgaandelijk een grondig onderzoek uit te voeren.

Dat er derhalve, in tegenstelling met de beweringen van verweerder, er degelijk wel sprake is van een gewijzigde gezondheidstoestand in hoofd van verzoeker.

Dat verweerder derhalve nalaat een grondig en correct overzicht te geven van de ernst van de medische aandoeningen van verzoeker en van de noodzaak van verdere medische opvolging van verzoeker in België nu hij onmogelijk op een afdoende manier in zijn land van herkomst kan opgevolgd worden en hij bovendien niet in staat is om te reizen met een vliegtuig.

Dat verweerder in zijn beslissing dd. 14.07.2015 zich onrechtmatig heeft beperkt tot een verwijzing naar de onontvankelijkheidsbeslissing aangaande verzoekers vorige aanvraag.

Dat verweerder heeft nagelaten voorafgaandelijk een grondig onderzoek uit te voeren.

4.

Dat derhalve verweerder heeft nagelaten voorafgaandelijk een grondig onderzoek uit te voeren en geenszins heeft rekening gehouden met alle door verzoekers neergelegde medische getuigschriften en medische rapporten en de vaststellingen/aanbevelingen in deze.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het artikel 9ter Vw., van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.”

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota als volgt:

“Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, kan worden opgemerkt dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 02.02.2007; R.v.St., nr. 154.954, 14.02.2006). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (zie o.m. R.v.V., nr. 2085, 28.09.2007).

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij tevens blijken kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij gelden dat de verzoekende partij haar beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

In de bestreden beslissing wordt onder meer het volgende overwogen :

...

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 25.02.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 21.09.2012. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 21.09.2012 (zie bevestiging arts dd. 09.07.2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 25.02.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Verzoekende partij laat na aan te geven waarom deze motivering niet afdoende zou zijn, dan wel kennelijk onredelijk.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter §3, 5° van de Vreemdelingenwet, artikel dat als volgt luidt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.” (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Uit de voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig

artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren, indien de ingeroepen elementen reeds bij een vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging werden ingeroepen.

In casu blijkt uit het medisch advies van 09.07.2015 van arts-adviseur Dr. Baert (die samen met de bestreden beslissing aan verzoekende partij ter kennis gebracht werden en hiervan dan ook integraal deel uitmaken) uitdrukkelijk dat uit de voorgelegde getuigschriften blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkenen ongewijzigd is gebleven en er geen nieuwe diagnose wordt gesteld in de medische getuigschriften opgesteld door dokter F. en dokter L..

Aldus wordt enkel de gezondheidstoestand, zoals die al bleek uit de eerdere aanvraag dd 21.09.2012, bevestigd.

In de beslissing van 25.02.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene.

In de bestreden beslissing wordt dan ook geheel terecht gemotiveerd dat de aanvraag onontvankelijk is in toepassing van voormeld artikel 9ter §3, 5° van de wet, gezien geen nieuwe elementen worden aangehaald.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekende partij situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

In haar verzoekschrift vermeld verzoekende partij dat er opnames zijn geweest en nieuwe medicatie werd gegeven, doch hieruit blijkt niet dat de aandoening van de verzoekende partij niet exact dezelfde zou zijn t.a.v. de bij de aanvraag d.d. 21.09.2012 gevoegde medische attesten.

Met haar uiterst vage kritiek weerlegt verzoekende partij dan ook geenszins de concrete motieven van de huidige of vorige medische adviezen.

In die omstandigheden kan verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat haar aanvraag ten onrechte onontvankelijk verklaard werd.

Zie in die zin:

“De verzoekende partijen betogen dat zij bij hun derde aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd een nieuw medisch attest en een aantal andere stukken ten bewijze van het risico dat zij lopen bij een terugkeer naar Armenië voegden. Zij tonen met deze toelichting evenwel niet aan dat de elementen die aan de basis liggen van hun derde aanvraag, met name een welbepaalde gezondheidsproblematiek en de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de hieraan gekoppelde medische zorgen, verschillend zijn van deze die zij aanbrachten bij hun eerste aanvraag.

De verzoekende partijen kunnen ook niet worden gevolgd waar zij lijken te willen stellen dat het loutere feit dat zij aangaven niet akkoord te gaan met de eerdere beoordeling van verwerende partij inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van bepaalde medische zorgen in hun land van herkomst en dat zij er verwerende partij door het voorleggen van een aantal documenten wensten toe te brengen haar eerder ingenomen standpunt te heroverwegen tot gevolg heeft dat geen toepassing meer kan worden gemaakt van de in artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om een herhaalde aanvraag onontvankelijk te verklaren. In dit verband moet er ook op worden gewezen dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij enige dienstige inlichting aanbrachten die toelaat te besluiten dat hun situatie of de situatie in Armenië op fundamentele wijze is veranderd sedert het ogenblik dat de verwerende partij op 14 oktober 2011 hun eerste aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd als ongegrond afwees.

De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.” (R.v.V. nr. 96 541 dd. 04.02.2013, www.rvv-cce.be, vetschrift toegevoegd)

De verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing die geheel terecht genomen werd en ten goeoege van recht gemotiveerd werd. Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is

uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De bestreden beslissing is het resultaat van een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, die werd ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt onder meer als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

2.5. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de voormelde wet. Uit deze bepaling blijkt dat in het geval van opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van deze wet de latere aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien daarin dezelfde elementen worden ingeroepen als in de eerdere aanvraag. Dit houdt in dat de gemachtigde ambtenaar de beide aanvragen moet vergelijken om na te gaan of de ingeroepen medische elementen dezelfde zijn. In dat geval dient hij de tweede aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen ad infinitum worden ingeroepen.

2.6. In casu is de aanvraag om machtiging tot verblijf van 8 juni 2015 op grond van de voormelde bepaling niet-ontvankelijk verklaard met als motivering dat in de nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) worden voorgelegd waaruit blijkt dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag van 21 september 2012 en dat het voorgelegde medisch getuigschrift slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene bevestigt, terwijl in de beslissing van 25 februari 2013 reeds uitgebreid werd ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene.

Ter bevestiging wordt nog verwezen naar het in casu niet verplichte advies van de ambtenaar-geneesheer van 9 juli 2015, dat luidt als volgt:.

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 08.06.2015 en d.d. 21.09.2012 te vergelijken. Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 08/06/2015 een standaard medisch getuigschrift (SMG) voor d.d. 26/05/2015 van dr. L. en d.d. 21/05/2015 van dr. F. + bijlagen d.d. 08/01/2015, 02/09/2014, 28/08/2014, 27/08/2014, 16/10/2013, 25/09/2013, 25/06/2013, 02/07/2013, 11/05/2012, 14/08/2014, 27/06/2013 en 21/05/2012. Uit deze medische getuigschriften blijkt dat het nog steeds dezelfde

psychiatrische problematiek van betrokkene betreft als die in de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 21/09/2012, waarvoor reeds een advies werd opgesteld door mezelf op 20/02/2013. Op de standaard medische getuigschriften d.d. 26/05/2015 en d.d. 21/05/2015 wordt geen bijkomende significant ernstige pathologie aangehaald voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde psychiatrische problematiek van betrokkene."

2.7. Uit deze motieven blijkt onmiskenbaar om welke redenen de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk heeft bevonden op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet. Dat niet afdoende zou zijn gemotiveerd omdat de verwerende partij zou hebben nagelaten een grondig en correct overzicht te geven van de ernst van de medische aandoeningen en van de noodzaak van verdere medische opvolging, kan niet worden bijgetreden.

2.8. De verzoekende partij betoogt dat onterecht wordt gesteld dat verzoekers gezondheidstoestand ongewijzigd zou zijn. Zij wijst op het feit dat zij inmiddels verschillende malen werd opgenomen in de psychiatrische afdeling van het AZ, dat zij lijdt aan bilaterale trommelvliesperforaties met gehoordaling tot gevolg, dat haar medicamenteuze behandeling inmiddels werd gewijzigd en dat zij onmogelijk kan worden gerepatriëerd naar haar land van herkomst en de therapie daar onvoldoende is.

2.9. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwijzing naar de hospitalisaties waarvan sprake in de aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing in de weg staan van de conclusie dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd zou zijn. Immers, in de medische verslaggeving die werd gevoegd bij de aanvraag van 21 september 2012 was ook al sprake van de noodzaak aan opname in een psychiatrisch hospitaal, en uit de attesten van 21 en 26 mei 2015 wordt weliswaar verwezen naar verschillende hospitalisaties, maar de behandelend psychiater heeft daarbij vastgesteld dat geen positieve evolutie mogelijk is *"gezien opnames geen heil hebben gebracht"* en verder werd er ook op gewezen dat *"gezien er geen therapeutische invalshoeken waren, [...] de opname [werd] gezien als een rustperiode voor het gezin"*, dat *"de cliënt wordt op vraag van de familie terug opgenomen op de dienst. Het lijkt erop dat de familie eventjes rustperiode nodig heeft"* en dat de verzoekende partij *"de dienst [verliet] in de toestand waarbij hij werd opgenomen."* Uit alles blijkt dus dat de opnames ertoe strekten het gezin, en dan vooral de oudste dochter als mantelzorgster, tijdelijk te ontlasten, zonder meer. De verzoekende partij brengt, met haar loutere opsomming van de hospitalisaties, geen concrete gegevens bij die daar anders over zouden doen denken.

2.10. Wat betreft de bilaterale trommelvliesperforatie met gehoordaling, moet erop worden gewezen dat dit wél wordt vermeld in het SMG van 26 mei 2015 onder de opsomming van diagnoses (rubriek B) , maar dat hiervan verder geen sprake is onder de rubrieken "actuele behandeling en datum van opstarten van de behandeling van de aandoeningen vermeld onder rubriek B", noch onder de rubrieken D (Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet), E (Evolutie en prognose van de aandoeningen waarvan sprake onder rubrieken B) of F (Indien van toepassing: zijn er specifieke noden in verband met de medische opvolging? Is mantelzorg medisch vereist?). Immers, al deze rubrieken worden slechts ingevuld in het licht van de psychische aandoening van de verzoekende partij. Bovendien blijkt uit de bijgevoegde verslaggeving van 16 oktober 2013 dat, na herevaluatie, het klinisch onderzoek goede resultaten gaf en dat de acute opstoot van chronische middenoorontstekingen bij subtotale trommelvliesperforaties was opgeklaard. Weliswaar is er in deze bijkomende verslaggeving sprake van een optionele ingreep, maar daarvan is, zoals hiervoor reeds is gebleken, geen spoor meer in de recentere standaard medische getuigschriften. Uit de voorliggende stukken blijkt dus dat op het ogenblik van het indienen van de aanvraag de bilaterale trommelvliesperforatie niet langer behandeld werd/moest worden zodat niet valt in te zien in welke mate de vermelding ervan van invloed zou zijn geweest op de totstandkoming van de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont dan ook niet haar belang aan bij deze grief.

2.11. Wat betreft de wijziging van de medicamenteuze behandeling stelt de Raad inderdaad vast dat er sprake is van andere medicatie dan deze die in de eerdere aanvraag werd vermeld. Echter, gelet op het feit dat hiervoor reeds is gebleken dat niet is aangetoond dat de aandoening van de verzoekende partij gewijzigd zou zijn sedert de eerdere aanvraag waarvan sprake, komt het aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen om welke redenen de in het kader van deze eerdere aanvraag voorgeschreven medicatie niet langer zou voldoen. Zij blijft daartoe volledig in gebreke zodat zij niet aantoonst dat een nieuw onderzoek van de aanvraag tot een andere beslissing had kunnen leiden dan deze die betrekking had op de eerdere aanvraag van 21 september 2012. De ratio legis van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet is precies gelegen in het feit dat een nieuwe aanvraag gegevens moet bevatten die ertoe nopen vast te stellen dat een eerdere beoordeling mogelijks anders zou zijn

geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De loutere verwijzing naar andere medicatie terwijl niet is aangetoond dat de gezondheidssituatie is gewijzigd, volstaat in casu geenszins om aan te tonen dat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat de aanvraag onontvankelijk is op grond van de voormelde bepaling.

2.12. Wat betreft, ten slotte, de argumentatie dat de verzoekende partij onmogelijk kan worden gerepatriëerd naar haar land van herkomst en de therapeutische mogelijkheden aldaar onvoldoende zijn, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat dit reeds werd aangehaald in de aanvraag van 21 september 2012 zodat dit geen nieuwe elementen zijn.

2.13. De verzoekende partij heeft, samengevat, niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet om de aanvraag onontvankelijk te verklaren. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS